

DÜNYA

Konuşma dilinde dünya, şu üzerinde bulunduğumuz yer küresine denilmektedir. İstilahta ise dünya, ahiret aleminden bir önceki alem, şu anda yaşadığımız alem anlamındadır.

Dünya, **“bir kitab-ı Samedanîdir; ahiretin tarlasıdır; seyyar bir ticaretgahtır; bir misafirhanedir.”**

Bir hadiste, **“dünya mü’mine zindan, kâfire cennettir”** denilmesi, ahirete nisbetledir. Yani, mü’min dünyada kısmen kusurlarının cezasını gördüğü için, dünya onun hakkında bir ceza yeridir ve onun saadetli ahiretine nisbeten bir zindan ve cehennemdir. Kâfir ise, cehennemde ebedî kalacağından ve bir kısım iyilikleri varsa, mükafatını bu dünyada gördüğünden, cehenneme nisbetle bu dünyada cennette sayılır.

Kendini dünyanın servet ve şaşaasına kaptırmış olan Karun’a, kavmi şu hatırlatmayı yaparlar: **“...Dünyadan nasibini unutma!”** (Kasas, 76).

Dünyadan nasibin ne olduğu hakkında Hamdi Yazır, şu açıklamada bulunur: Bazıları, “helâl rızık ve meşru dünya zevki, diye anlamak istemişlerse de, o geçici dünyanın kendisi demektir. Asıl dünyadan nasip ise, “dünya ahiretin tarlasıdır”, muktezasınca, ahiret için edilen intifa, ahirete kalacak ameldir. Yoksa dünyadan nasib, nihayet bir kefendir.”

Tasavvufun mühim esaslarından biri, dünyayı terketmektir. Şüphesiz bu terk, kesb (çalışma) yönünden değil, kalb yönündendir. Mahiyetine hem madde, hem mânâ dercedilen insan, maddenin mahkumu olmamalıdır. Zira madde, ancak mânâya hizmetkar olabilir. Bir insan para kazanmalı, fakat parayı kalbine değil, kasaya koymalı ve o parayla İslâma hizmet etmelidir. Mevlâna’nın teşbihiyle, **“Su geminin içine girerse onu batırır. Altında bulunursa, onu yüzdürür.”**